

Magyar ének 1919-ben Mint egykor Erdély meghajszolt határán

A fölriasztott utolsó bölény,
Úgy állsz most, népem, oly riadtan, árván
Búd vadonának reszkető ölén.
És én, mint véred lüktető zenéje,
Ahogy most lázas ajkadon liheg,
A hang vagyok, mely belesír az éjbe
És sorsod gyászát így zendíti meg: Két szemem: szégyen, homlokom: gyalázat,
S a szívem, ó jaj, színig fájdalom...
Mivé tettétek az én szép hazámat?
Hová süllyedtél, pusztuló fajom?
Fetrengsz a sárban, népek nyomorultja,
Rút becstelenség magad és neved, -
Én mit tegyek már? - romjaidra hullva
Lehajtom én is árva fejemet. Laokoon kínja, Trója pusztulása
Mesének oly bús, sorsnak oly magyar;
A sírgödör hát végkép meg van ásva,
A föld, mely ápolt, most már eltakar;
Búm Nessus-ingét nem lehet levetnem,
De kínja vád s a csillagokra száll,
Ha végzetem lett magyarrá születnem:
Magyarnak lennem mért ily csúf halál? Nemzet, mely máglyát maga gyújt magának
És sírt, vesztére, önszántábul ás,
Hol száműzötté lett a honfibanat
És zsarnok göggé a honárulás,
Hol a szabadság őrvongásbe rothad
S Megváltót s latrot egykép megfeszít,
Hol szívet már csak gyávaság dobogtat, -
Ah, rajtunk már az Isten sem segít! Pattogva, zúgva ég a magyar erdő,
Az éjszakába rémes hang üvölt,
Lehullt az égből a magyar jövőendő,
Millió görönggyé omlik szét a föld;
De bánatomnak dacra-lázadása
- Mint őrület, mely bennem kavarg -
Fölrebben most is egy-egy szárnyacsapásra:
Még nem haltam meg, - élni akarok! A mindenségbe annyi jaj kiáltson,
Ahány magyar rög innen elszakad;
A tízkörmömmel kelljen bár kiásnom,
Kikaparom a földből a holtakat:
Meredjen égnek körül a határon
Tiltó karjuknak végtelen sora,
S az ég boltján fönt lángbetűkkel álljon
Egy égő, elszánt, zordon szó: soha! Soha, soha egy kis göröngyöt innen
Se vér, se alku, se pokol, se ég -
Akárhogy dúl most szent vetéseinkben
Idegen fajta, hitvány söpredék!

E száz maszlagtól részegült világon
Bennem, hitvallón, egy érzés sajog:
Magyar vagyok, a fajomat imádom,
És nem leszek más, - inkább meghalok! Uram, tudd meg, hogy nem akarok élni,
Csak magyar földön és csak magyarul;
Ha bűn, hogy lelket nem tudok cserélni,
Jobb is, ha szárnyam már most porbahull;
De ezt a lelket itthagynom örökbe
S ez ott vijjog majd Kárpát havasán
És belesírom minden ősi rögbe:
El innen rablók, - ez az én hazám! És leszek szégyen és leszek gyalázat
És ott égek majd minden homlokon,
S mint bujdosó gyász, az én szép hazámat
A jó Istentől visszazokogom;
És megfúvom majd hitem harsonáit,
Hogy tesz még Isten gyönyörű csodát itt:
Bölcsővé lesz még minden ravatal, -
Havas Kárpáttól kéklő Adriáig
Egy ország lesz itt, egyetlen s magyar!